Poema de Nadal

Per GloriaA el dj., 26/12/2019 - 00:00

Alguns diuen que el desembre celebren el solstici;
jo també –la llum m'agrada tant!–,
però enllà d'aquest desfici celebro més encara:
Déu en el món,
Déu adolorit que li diguin el més gran
mentre van matant en el seu nom,
Déu que es fa petit, proper, infant,
ofrena i paradoxa, acompanyament i cant,
llei de l'univers i solitud desemparada.

Alguns celebren el solstici, jo n'espero un de més gran:
tanta llum dins nostre, menystinguda i eclipsada!:
el coratge, la tendresa, l'alegria, l'abraçada,
la bona voluntat, la humanitat pacificada:
aquesta llum, quan brillarà?

La claror que celebrem, com desborda la de l'alba,
la del dia, la del vespre: és Nadal, etern demà!
Déu infant sacseja el món amb una mà petita i balba,
trontollen els poders i tan sols l'Amor se salva,
única claror que sap salvar.

David Jou